

Zalarbía

Zafarbia

Yentl Gale

Schrijver: Yentl Gale
Coverontwerp: Evy Van Troyen
ISBN: 9789403777849
© <Yentl Gale>
December 2024

Ik draag mijn derde boek op aan mijn twee leerkrachten van het eerste middelbaar, Mevr. Belmans en Mevr. Haemels, omdat ze altijd in mij geloofd hebben. Ze zorgden ervoor dat door wilskracht en doorzetting ik ook in mezelf ging geloven!

Inhoud

1	Vogelhuis.....	9
2	Hey vrienden!	28
3	Onverwacht gedoe	44
4	Hulp alstublieft!.....	64
5	Sweet 16.....	81
6	Clowns.....	99
7	Ludo Miller	124
8	Spelen met vuur	147
9	De macht	173

Belangrijke personages

Cleo: hoofdrolspeelster

Kyra: naamloze heks

Coco: Aziatisch jongetje die bij Kyra woont

Lupin, Holly en Emmet: vrienden van school

Leo en Nell: broer en zus van Lupin

Kai: familielid van de keizer

1 Vogelhuis

De zon scheen mooi Cleo's slaapkamer binnen. Het zou een warme dag worden en dat vond ze niet fijn. Cleo was iemand die liever warme kledij droeg, zoals een dikke trui en een gebreide sjaal, en een muts, die haar oren warm hield tijdens een koude wandeling in de sneeuw. En in de herfst, wanneer de paden bedekt waren met bladeren in herfstkleuren, hield ze ervan een tas warme chocomelk te drinken met een goed boek in haar handen. Dat bracht haar vreugde.

'Cleo, kom onmiddellijk naar beneden. Als je te laat komt voor school zal je het geweten hebben,' schreeuwde haar moeder onderaan de trap. Met haar neus in een boek slenterde ze haar kamer uit, de trap af, richting keuken, die vol lag met rommel en vervallen voedsel. 'Leg dat stomme boek weg, neem een boterham, en maak dan dat je weg bent,' zei haar strenge moeder. Cleo rolde met haar ogen. Haar ouders begrepen haar niet. Ze hield enorm van boeken omdat ze dan even kon ontsnappen aan de realiteit.

Toen Cleo wou vertrekken, hield haar moeder haar tegen. Ze nam op een brute manier Cleo haar schooltas en laadde het uit. Al haar boeken gooide ze op de tafel.

‘Je hoeft deze troep niet mee te nemen.’

‘Maar dat is mijn wiskunde boek,’ protesteerde Cleo, wijzend naar het blauw gekafte boek. ‘Oow,’ mompelde moeder en stak het terug. ‘Als je wat minder las, zou je misschien vrienden hebben en zou je niet gepest worden,’ zuchtte ze, terwijl ze Cleo een duw gaf richting voordeur. ‘Maar ik weet niet hoe ik vrienden moet maken,’ kloeg Cleo. ‘Dat zoek je zelf maar uit, het boeit mij niet hoe je dat doet,’ klonk het antwoord.

Met een bedrukt gezicht wandelde Cleo naar school. Ze voelde zich eenzaam, zonder haar boeken was ze niemand. Zichzelf moed inpratend merkte ze plots in de verte een fel licht. Het kwam van het verlaten park. Ze ging er op af, ze was veel te nieuwsgierig. Opeens verscheen er een schim, het leek wel een vrouw, een oudere vrouw met lang sneeuw wit haar en een bril op haar neus. Ze was paardenbloemen aan het plukken, en omdat ze op haar knieën zat werd haar zwarte lange jurk vuil door het zand.

Wie doet nu zo'n rare jurk aan in deze moderne tijd, vroeg Cleo zich af? Ze leek verward en een beetje gek. Zou ze ergens ontsnapt zijn ofzo?

De oude vrouw ving een blik op van Cleo en rende snel weg alsof ze een vreselijk monster zag. 'Mevrouw, wees niet bang, ik doe u niets!' riep Cleo terwijl ze achter haar aan liep.

Maar ze stopte meteen toen ze een grote poort voor zich zag opdoemen. Hij leek gemaakt van grijze steen, omwikkeld door een paarse gloed.

Het leek wel een portaal. De oude vrouw stak een klein gouden sleuteltje in de lucht en het slot in de poort gloeide op. De twee deuren openden zich en Cleo werd verblind door een fel licht en gouden glinsteringen die uit het portaal kwamen. De oude vrouw stapte door de poort. Cleo kon het niet laten om haar te volgen. Met een bonzend hart en trillende benen stapte ze door het akelige witte felle licht. De poort verdween zodra Cleo helemaal weg was uit het mensenrijk. Ze kreeg het gevoel omhelsd te worden door duizenden soorten bloemen. Maar toen ze haar ogen open deed, stond ze op een leeg pad, dat naar heuvels leidde. En hoewel ze heel gewoon omringd werd door bomen en gras, voelde ze ergens diep van binnen een vreemde soort magie.

De oude vrouw was nergens meer te bespeuren. Ze keek om zich heen en kreeg uit het niets fijn poeder in haar gezicht, dat ze inademde. Het rook naar lavendel en kersenboom hout. Het poeder maakte haar duizelig en slaperig. Haar ogen vielen dicht en Cleo zakte neer op de grond.

‘Tik, ... tik.’ Cleo voelde iets hard op haar voorhoofd en schrok wakker. Het was een klein blauw vogeltje, met een oranje snavel en een wit buikje. ‘Wow, je moet niet zo schrikken, ik ben het maar,’ tjlpte het vogeltje. Hoorde ze dat goed? Was ze helemaal gek geworden? Een pratende vogel, ... jawel hoor, nu wist ze het wel zeker. Het portaal had haar naar een magische plek gebracht. Een brede glimlach verscheen op haar gezicht. ‘Ik ben Cleo, heb jij ook een naam?’ vroeg ze. Het vogeltje ging op haar benen zitten. Hierdoor realiseerde Cleo zich dat ze in een blauwe zachte zetel zat, midden in een gezellige, kleine woonkamer. ‘Ik ben Chip, ik bewaak dit huis,’ verklaarde de vogel.

‘Waartegen moet je het dan beschermen?’ vroeg Cleo nieuwsgierig. Maar voor Chip kon antwoorden, werd hij onderbroken door de mysterieuze oude vrouw.

‘Tegen de soldaten van **KEIZER MALKOR**, natuurlijk’ zei ze terwijl ze naast Cleo op de bank plaats nam, met haar handen over elkaar. ‘Sorry voor het ongemak van zonet, maar ik dacht dat je een spion was, omdat je mij zo volgde. Ben je een spion?’ vroeg de vrouw, terwijl ze haar bril afzette. ‘Nee helemaal niet,’ antwoordde Cleo, ‘ik was onderweg naar school toen ik u zag en u door de poort volgde.’

‘Ik ben Cleo Miller, aangename kennismaking’.
‘Aangenaam, ik ben Kyra,’ sprak de vrouw
terwijl ze mekaar de hand gaven.

‘En ik ben Coco, ook aangenaam kennis te
maken,’ sprak het klein Aziatisch jongetje dat
plots van achter de zetel tevoorschijn kwam.

Hij had zwarte wolven oren op zijn hoofd en
lachte als een klein speels kind.

Cleo voelde een gevoel van geluk door zich heen
golven. Dit is waar ze altijd over las in haar
boeken, en nu mocht ze het eindelijk echt
meemaken, klonk het in haar hoofd.

‘Coco woont bij mij in het vogelhuis,’ vertelde
Kyra. ‘Het vogelhuis, is dat de naam van het
huis?’ vroeg Cleo verward. ‘Inderdaad, het staat
er al jaren en Chip heeft het al die tijd al
beschermd tegen de slechte buitenwereld.’ Cleo
had zoveel vragen en was heel enthousiast.

Een hele nieuwe wereld ging voor haar open. 'Bent u dan een heks?, maar echt een echte heks met ketels en vliegende bezems?' vroeg Cleo opgewonden. 'Ja ik ben een heks en ik heb een ketel, maar we vliegen met stokken, geen bezems,' antwoordde de vrouw. Cleo lachte van

blijdschap. 'Oké mensenkind, ik denk dat het tijd is om jou terug naar huis te brengen,' zuchtte de vrouw.

Teleurgesteld smeekte Cleo om eerst alles te vertellen over deze speciale wereld. Kyra dacht lang na, en besloot om een deal te sluiten. Als Cleo zou helpen om de toverdranken te bezorgen aan het kasteel van de keizer, mocht ze nog wat langer blijven. Cleo aarzelde geen seconde en op de vliegende stok vloog ze,

samen met Coco, naar het kasteel. Ze kreeg er kriebels in haar buik van, dit was gewoon geweldig.

Ze voelde zich opleven en was nog nooit zo blij geweest. Die enorme glimlach op haar gelaat voelde ongewoon aan, waarschijnlijk doordat haar ouders haar nooit echt graag gezien hebben. Maar, naarmate ze dichterbij het kasteel kwamen, werd de lucht donkerder en grijzer. Bij de landing vond Cleo het jammer dat ze er al waren. Aan de poort van het kasteel bewaakten twee soldaten de ingang. Ze droegen een zwaar goudkleurig harnas waardoor je hun gezicht niet kon zien. Coco huppelde naar de soldaten toe.

De poort was rijkelijk met goud versierd en er stonden keizerlijke tekeningen op de muren naast de poort. Maar dan duwde Kyra Cleo naar de soldaten toe. 'Hier is een menskind, is het voldoende om mij vrij te laten?' vroeg Kyra.

Cleo kon haar oren niet geloven. Kyra wou haar inruilen voor vrijheid! Dat gebeurt er als je iedereen zomaar vertrouwt. De soldaat bekeek Cleo van kop tot teen. 'Oké, we zullen je met rust laten, beloofd,' zei één van de soldaten. Kyra zuchtte opgelucht. Ze draaide zich om en wandelde koelbloedig weg. 'Kyra!, wat doe je,

help me!' riep Cleo die werd meegenomen door de twee soldaten.

Coco keek om met een sip gezicht.

'Was dit wel de juiste beslissing?' vroeg Coco op de terugweg. 'Natuurlijk,' verklaarde Kyra, 'ze had maar niet met vreemden moeten meegaan. En bovendien gaf ik haar de kans om weg te gaan dus het is gewoon haar eigen schuld.'

'Maar ze is gewoon een enthousiast lief meisje, ze heeft niet eens iets verkeerd gedaan,' protesteerde Coco met een droevige stem. Kyra dacht na, en kwam tot de conclusie dat het inderdaad wel heel wreed was wat ze gedaan had. Uiteindelijk was Cleo toch maar een mensenkind helemaal alleen in een onbekende magische wereld, zonder iemand die haar beschermt of waarschuwt voor de gevaren. 'Vooruit dan maar, daar gaan we,' zuchtte ze vermoeid en maakte rechtsomkeer om Cleo te redden. 'Jeej,' riep Coco blij.

Kyra wist waar de cellen, waar Cleo normaal gezien zou opgesloten worden, zich bevonden. Naast het grote kasteel in een donker gedeelte stonden de cellen op een rij. Ze waren betoverd zodat er niemand er in of uit kon. Ze zagen het arme mensenkind zitten in de derde koude ijzeren cel. Kyra wandelde er naartoe terwijl de soldaten langs twee kanten kwamen

aangelopen. Met een sterke windvlaag liet ze de soldaten drie meter achteruit vliegen.

Met rode flitsen, die uit haar handen kwamen, boorde ze een opening in Cleo's cel.

‘Kyra, je bent terug gekomen!’ zei Cleo verbaasd.

‘Buitenstaanders moeten elkaar steunen,’ zei ze trots en hielp Cleo de cel uit. Samen gingen ze terug naar het vogelhuis.

‘Wat je moet weten over mij kind, is dat ik een naamloze heks ben. Dat betekent dat ik niet tot een heksenkring behoor, en dat ik niet de vijf elementen van magie bezit. Die deelt de keizer uit met hulp van zijn raadsleden. Ze geven je de kans om die vijf elementen te bezitten als je afstudeert als heks. Ik wou niet werken onder leiding van de keizer en dat vindt hij niet leuk. Hij probeert alle naamloze heksen zoals ik te